

РЕШЕНИЕ

№ 361

гр. Перник, 02.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на тридесети септември през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ
Членове: ТАТЯНА ИВ. ТОДОРОВА
МАРИЯ В. МИЛУШЕВА

при участието на секретаря ЗЛАТКА М. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ В. МИЛУШЕВА Въззивно
гражданско дело № 20211700500355 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 260205/24.02.2021г., постановено по гр. дело № 7602/2019г., Пернишкия районен съд е уважил частично предявените от Д. С. И. от *** срещу ЧСИ С.Д., с рег. № *** осъдителни иски, като е осъдил С. Г. Д., в качеството ѝ на ЧСИ да заплати на Д. С. И. сумата от 1980,00 лева, представляваща имуществени вреди за периода от 01.07.2016г. до 30.05.2019г., породени от незаконосъобразно принудително изпълнение по изпълнително дело № 271/2012г. по описа на ЧСИ Д. – неправомерно удържани суми, отнесени за погасяване на задълженията по присъединено към него изпълнително дело № 19/2006г. по описа на ЧСИ С.Д. и сумата от 110,010 лева, представляваща обезщетение за забава, дължимо върху главницата за имуществени вреди за периода от 27.05.2019г. до 24.11.2019г., ведно със законната лихва върху главницата от 1980,00 лева, считано от датата на подаване на исковата молба – 27.11.2019г. до окончателното изплащане на вземането. В останалата част – за сумата от 13320,69 лева, представляваща разликата до пълния претендиран размер на иска за имуществени вреди, както и за сумата от 8000,00 лева, претендирани като обезщетение за неимуществени вреди за периода от 01.07.2016г. до 30.05.2019г., съдът е отхвърлил исковите като неоснователни. Със същото решение, ПРС е осъдил С.Д., в качеството ѝ на ЧСИ, да заплати на Д. С. И. сумата от общо 212,75 лева, представляваща разонски в исковото производство, съобразно с уважената част от исковите. Осъдил е и Д. С. И. да заплати на ЧСИ С.Д. сумата от 1375,92 лева, представляваща направени в исковото производство разноски, съобразно с отхвърлената част.

Срещу така постановеното съдебно решение са подадени въззивни жалби от страните по делото, както следва:

I. Въззивна жалба с вх. № 267661/31.03.2021 г. на Д. С. И., срещу решението в частта му, с която са отхвърлени предявените от жалбоподателката срещу С.Д. искове за осъждане на ответницата да заплати на ищцата Д.С.:

1. сумата от 13 320.69 лева, представляваща разликата до пълния предявен размер от 15 300.69 лева на вредите от незаконосъобразно принудително изпълнение по изп.дело № 271/2012 г. по описа на ЧСИ Д. и за сумата от 4889.90 лева, представляваща разликата до пълния предявен размер от 5000 лева – обезщетение за забава върху главницата за имуществени вреди, както и претенцията за същото за периода от 01.07.2016 г. до 26.05.2019 г. вкл. поради неоснователност на претенциите в една част и плащане в хода на процеса в останалата част;

2. сумата от 8000 лева, представляваща неимуществени вреди, за периода от м. 01.07.2016 г. до 30.05.2019 г., породени от незаконосъобразно принудително изпълнение по изп.дело № 271/2012 г. по описа на ЧСИ Д.; сумата от 3000 лева, представляваща обезщетение за забава, дължимо върху главницата за неимуществени вреди, за периода от 01.07.2016 г. до 24.11.2019 г., както и законната лихва за забава върху главницата на обезщетението за неимуществени вреди, считано от подаване на исковата молба, до окончателно изплащане на вземанията.

Решението е обжалвано и в частта, с която Д. С. И. е осъдена да заплати на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК на С. Г. Д. в качеството □ на частен съдебен изпълнител /ЧСИ/ сумата от общо 1375.92 лева, представляваща разноси в първоинстанционното исково производство съобразно отхвърлената част от исковите претенции.

II. Въззивна жалба с вх. № 268651/12.04.2021 г. на С.Д., подадена чрез адв. Г.М., срещу решението в частта му, с която С. Г. Д., в качеството □ на частен съдебен изпълнител /ЧСИ/ с рег. № *** и район на действие ОС Перник е осъдена да заплати на Д. С. И., с ЕГН: ***** и адрес: *** следните суми:

1. Сумата от 1980 лева, представляваща имуществени вреди, за периода от м. 01.07.2016 г. до 30.05.2019 г., породени от незаконосъобразно принудително изпълнение по изп.дело № 271/2012 г. по описа на ЧСИ Д.. – неправомерно удържани суми, отнесени за погасяване на задълженията по присъединено към него изп.д. № 19/2006 г. по описа на ЧСИ Д. и

2. Сумата от 110.10 лева – обезщетение за забава, дължимо върху главницата за имуществени вреди за периода от 27.05.2019 г. до 24.11.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата от 1980 лева, считано от датата на подаване на исковата молба – 27.11.2019 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от общо 212.75 лева, представляваща разноси в първоинстанционното исково производство съобразно уважената част от исковите претенции.

В жалбата на Д. С. И. са изложени подробни съображения за неправилност на първоинстанционното решение в обжалваната част поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. Твърди се, че неправилно районният съд е приел, че три от изп. дела са били присъединени към изп.дело № 271/2012 г. по описа на ЧСИ Д. в противоречие с чл. 456

ГПК. Жалбоподателката поддържа, че ЧСИ е събрала сума без правно основание и без приложени изпълнителни листове. Счита, че от ЧСИ са допуснати нарушения и на разпоредбите на чл. 430, чл. 433, т. 8, чл. 455, ал. 2 ГПК. На следващо място навежда доводи, че щом районният съд е кредитирал показанията на свидетелите относно претърпените от ищцата Д.С. неимуществени вреди, то и искът за присъждането на обезщетение за тях е основателен. Поради това иска отмяна на решението в обжалваните части и постановяване на ново, с което исковете да бъдат изцяло уважени. Претендира и разноски за двете съдебни инстанции.

Насрещната по въззивната жалба на Д. С. И. страна- С.Д., с писмен отговор, подаден в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК чрез адв. Г.М., като оспорва жалбата като неоснователна и моли решението в обжалваните с нея части да бъде потвърдено. Претендира разноски за въззивната инстанция. По релевирани във въззивната жалба на С.Д. доводи за неправилност на първоинстанционното решение в обжалваните части, се иска неговата отмяна. Поддържа се, че ЧСИ Д. не е допуснала нарушения при присъединяването на изп.д. № 19/2006 г. към изп.д. № 271/2012 г. Сочи се, че предприемането на изпълнителни действия по дело, по което е настъпила перемпция, не следва да води до отговорност на ЧСИ за вреди на вискателя/длъжника, а единствено би могло да ангажира дисциплинарната му отговорност.

Ответната страна по въззивната жалба на С.Д. - Д. С. И., не е подала писмен отговор в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК и не е взела становище по жалбата.

В съдебно заседание, чрез нарочна писмена молба, пълномощника на жалбоподателката Д. С. И. пледира за решение, с което въззивната жалба бъде уважена, респ. съдебното решение отменено в обжалваните му части. Частния съдебен изпълнител С. Д., чрез пълномощника си адв. Д. пледира за решение, с което въззивната жалба на Д.И. бъде отхвърлена като неоснователна, а въззивната жалба на доверителката му – уважена като основателна.

Третото лице – помагач не се явява и не се представлява.

При извършената по реда на чл. 269, изр. 1 ГПК служебна проверка, съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо - в обжалваните му части.

Пернишки окръжен съд, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 26.07.2012г., въз основа на депозирана от „Топлофикация – Перник“ АД и представен с нея изпълнителен лист от 04.06.2012г., пред ЧСИ С.Д. е образувано **изпълнително дело № 271/2012г. по описа на ЧСИ Д.** С издадения в полза на „Топлофикация – Перник“ на 04.06.2012г. по ч. гр. д. № 1867/2012г. по описа на Районен съд – Перник изпълнителен лист, Д. С. И. е била осъдена да заплати на „Топлофикация – Перник“ АД сумата от 4638,80 лева, представляваща главница за неплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2009г. до 30.04.2011г. включително, сумата от 761,76 лева, представляваща законна лихва за забава на месечните плащания за периода от 30.06.2009г. до 09.04.2012г., ведно със законната лихва върху главницата от 4638,80 лева, считано от датата на подаване на заявлението – 26.04.2012г. до окончателното изплащане на вземането, както и направените разноски по делото в размер на 400,00 лева юрисконсултско възнаграждение и 108,01 лева държавна такса.

С молбата за образуване, вискателя е посочил и конкретни способи за изпълнение – налагането на запор и възбрана.

След образуването на изпълнителното дело, ЧСИ е извършил действия, целящи проучване на имущественото състояние на длъжника.

На 08.05.2013г. съдебния изпълнител е наложил запор върху притежавания от длъжника лек автомобил марка „Мерцедес Е 250 Д“ с рег. № ***.

С ненаименован документ от 16.08.2013г. ЧСИ е присъединил и обединил към изп. дело № 271/2012г. изпълнително дело № 19/2006г. и изп. дело № 39/2007г.

На 29.08.2013г. по изпълнителното дело е наложена възбрана върху притежаваните от длъжника 4/6 ид. части от недвижим имот, находящ се в ***.

До длъжника по делото е изпратено съобщение от 09.09.2013г., с което ЧСИ го уведомява за размера на дълга по изпълнително дело № 39/2007г. и изпълнително дело № 19/2006г., и двете по описа на ЧСИ С.Д., както и че посочените две изпълнителни дела са присъединени към изпълнително дело № 271/2012г. Съобщението е връчено на длъжника по реда на чл. 47 ал. 5 ГПК – чрез залепване на уведомление.

На 04.04.2014г. вискателят е депозирал молба, съдържаща искане за налагане на запор върху вземанията на длъжника. След извършени справки, на 14.01.2015г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от *** до размера от 7 991,31 лева. В запорното съобщение ЧСИ е отбелязало, че запора се налага въз основа на изпълнителен лист от 04.06.2012г., издаден по изп. дело № 1867/2012г. по описа на ПРС, въз основа на който е образувано изп. дело № 271/2012г. Въз основа на така наложения запор, регулярно са постъпвали суми, които са били отнасяни от ЧСИ по изп. дело № 271/2012г., изп. дело № 19/2006г., изп. дело № 39/2007г. и изпълнително дело № 568/2016г., което се установява от приетите по делото вносни бележки и платежни нареждания.

На 23.02.2015г. по делото е постъпила молба от длъжника, с която последният е отправил молба за намаляване на размера на удръжката от трудовото му възнаграждение, която, с оглед становището на вискателя, не е била удовлетворена.

По изпълнителното дело е извършена счетоводна експертиза, от която се установява, че размера на общия дълг по изпълнителното дело към 06.03.2017г. възлиза на 9 910,89 лева, като от тях са платени 6 990,00 лева и са останали неплатени 2 920,89 лева. Установява се, че не са платени и 486,31 лева за публични вземания – задължения по т. 26 от ТТРЗЧСИ с ДДС.

Въз основа на молба от длъжника, по изпълнителното дело е извършена допълнителна счетоводна експертиза, която е установила, че общия размер на дълга по изп. дело № 271/2012г. към 14.06.2019г. възлиза на 10297,15 лева. Установява се още, че към 14.06.2019г. 3 946,76 лева са прехвърлени по изпълнително дело № 39/2007г., 1980,00 лева са прехвърлени по изпълнително дело № 19/2006г., 5602,90 лева са прехвърлени по изп. дело № 568,2016г., а 1012,00 лева са надвнесени. От приложените доказателства се установява, че надвнесената сума е възстановена на длъжника.

На 16.07.2019г. до длъжника е изпратено съобщение, с което последния е уведомен, че с разпореждане от 16.07.2019г. производството по изпълнителното дело е

приключено. Предвид приключване на изпълнителното дело, наложената възбрана и наложения запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, са вдигнати от страна на ЧСИ.

От доказателствата по делото се установява, че изпълнително дело № 19/2006г. по описа на ЧСИ С.Д. е образувано по молба на „ТИ БИ АЙ КРЕДИТ“ ЕАД от 06.07.2006г. и въз основа на издаден на 15.03.2006г. изпълнителен лист срещу Д. С. И. от ***, с който последната е осъдена да заплати на „ТИ БИ АЙ КРЕДИТ“ ЕАД сумата от 1515,75 лева по издаден на 24.11.2005г. в гр. Перник запис на заповед, ведно със законната лихва, считано от 13.03.2006г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 221,27 лева, представляваща направени по делото разноски.

На 05.07.2006г. ЧСИ С.Д., длъжника по делото Д. С. И. е била уведомена за образуваното срещу нея изпълнително дело, за размера на дълга, както и за обстоятелството, че е насрочен опис на 24.07.2006г., за което свидетелства намиращия се в кориците на изпълнителното дело Протокол от 05.07.2006г., изготвен от частния съдебен изпълнител.

До длъжника е била изпратена Покана за доброволно изпълнение, която е получена от последния на 05.07.2006г.

В последствие са извършени справки, проучващи имущественото състояние на длъжника, до 08.02.2007г., когато е насрочен опис на движими вещи на 27.03.2007г. от 10.30 часа до 11.00 часа, за което длъжника е уведомен чрез получаване на призовката за принудително изпълнение на 24.02.2007г.

От приложен по изпълнителното дело Протокол от 08.01.2009г. се установява, че взыскателят е поискал извършването на действия срещу имуществото на длъжника, тъй като последният е спрял плащанията. Установява се, че взыскателя е заявил, че е възложил функции по събирането на вземането на съдебния изпълнител още с молбата на образуване. В изпълнение на искането, направено от взыскателя, частния съдебен изпълнител е извършил нови справки, относно имущественото състояние на длъжника.

На 07.11.2011г. взыскателят е направил ново искане за извършване на действия за принудително събиране на вземането, чрез налагането на запор или възбрана.

Насрочен е бил нов опис на движими вещи за дата 20.05.2011г. от 14.00 часа до 15.00 часа, като призовката за принудително изпълнение е била връчена на длъжника по делото при отказ на 14.05.2011г.

На 29.05.2013г. по изпълнителното дело е била депозирана молба от взыскателя, с която същият е поискал налагането на запор върху трудовото възнаграждение на длъжницата, получавано за заеманата от нея длъжност в „***“. С разпореждане от 28.06.2013г. ЧСИ е разпоредил да бъде наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, но след внасяне на дължимите се от взыскателя такси. По делото не се съдържат писмени доказателства, които да установяват, че такива са внесени по делото, респ. да е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжницата.

От приложен по изпълнителното дело ненаименуван документ от 16.08.2013г., изготвен от ЧСИ С. Д., се установява, че на същата дата към изпълнително дело №

271/2012г. са присъединени изпълнително дело № 19/2006г. и изпълнително дело № 39/2007г., и двете по описа на ЧСИ С.Д.. За направеното присъединяване е изпратено съобщение до длъжницата, което е връчено на последната по реда на чл. 47 ал. 5 ГПК – чрез залепване на уведомление.

От Протокол от 22.10.2013г. се установява, че на тази дата в кантората на ЧСИ се е явила длъжницата и е поискала да се запознае със задълженията си по изп. дело № 19/2006г. с цел да го изплати или да бъде приспаднато от удръжките от трудовото възнаграждение на длъжницата, получавани вследствие на наложен по изп. дело № 271/2012г. запор върху трудовото ѝ възнаграждение.

За последващо отнасяне на суми говори и ненаименуван документ, изготвен от ЧСИ Д. от дата 23.02.2015г., от който се установява, че част от сумите, получени въз основа на наложения запор по изп. дело № 271/2012г. са взети от последното и отнесени към изпълнителни дела № 19/06г. и 39/07г., като по всяко едно от двете посочени изпълнителни дела са отнесени суми от по 100,00 лева.

На 25.05.2015г. по делото е постъпила молба от „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, с която последното уведомява ЧСИ за извършена цесия между вискателя „ТИ БИ АЙ КРЕДИТ“ ЕАД (с последващо наименование „Транзакт Юръп“ ЕАД и „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, по силата на която всички вземания, предмет на изп. дело № 19/2006г. са прехвърлени на цесионера „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“.

На 17.06.2016г. по изпълнителното дело е постъпила молба от „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, с която се иска налагането на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника по делото, получавано от посочения в молбата работодател. ЧСИ е отбелязал върху искането, че има наложен запор по изп. дело № 271/2012г., към което изп. дело № 19/2006г. е присъединено.

Със съобщения от 03.11.2017г., връчени надлежно на страните по изпълнителното дело, последните са уведомени, че производството по делото е свършено, поради цялостно издължаване на дълга по него.

Изпълнително дело № 39/2007г. по описа на ЧСИ С.Д. е образувано по молба на „ВиК“ ООД – гр. Перник и въз основа на изпълнителен лист от 09.12.2005г., издаден по гр. д. № 2635/2005г. по описа на Районен съд – гр. Перник, с който Д. С. И. е осъдена да заплати на „ВиК“ ООД – гр. Перник сумата от 1184,52 лева, представляваща стойността на консумираната питейна и отведена отпадъчна вода за периода от 26.06.2000г. до 01.09.2005г., както и да заплати законната лихва за забава на месечните плащания в размер на 405,73 лева за периода от 26.06.2000г. до 25.11.2005г. включително, ведно със законната лихва върху главницата от 1184,52 лева, считано от 07.12.2005г. до окончателното изплащане на сумата, както и да заплати направените по делото разноски в размер на 34,81 лева.

От самата молба се установява, че с нея вискателят е направил искане за прилагане на конкретен изпълнителен способ – запор върху получаваното от длъжника трудово възнаграждение, както и че вискателят е делегирал правомощия на ЧСИ, съгласно чл. 18 ЗЧСИ.

След образуване на изпълнителното дело, ЧСИ е пристъпил към извършване на действия, целящи установяване имущественото положение на длъжника. Изпратена е и

ПДИ до длъжника, с отбелязване, че е насрочен опис на движими вещи за дата 27.03.2007г. от 10.30 часа до 11.00 часа. Призовката за доброволно изпълнение е връчена на длъжника лично на 14.06.2007г.

На 15.01.2009г. по делото е постъпила молба от вискателя, с която последният е направил искане за налагане на заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника, в случай, че се установи такова.

На 12.01.2011г. отново е депозирана молба от вискателя, с искане за налагане на заповор.

На 10.01.2013г. вискателя, чрез нарочна писмена молба, отново е поискал налагането на заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника, в случай, че се установи такова. С Разпореджане от 17.01.2013г. ЧСИ Д. е присъединила изпълнително дело № 39/2007г. към изпълнително дело № 271/2012г. по неин опис.

В материалите по изп. дело № 39/2007г. се намира и копие на ненаименуван документ от 16.08.2013г., изготвен от ЧСИ С. Д., от който се установява, че на същата дата към изпълнително дело № 271/2012г. са присъединени изпълнително дело № 19/2006г. и изпълнително дело № 39/2007г., и двете по описа на ЧСИ С.Д..

Със съобщение от 09.09.2013г., връчено по реда на чл. 47 ал. 5 ГПК – чрез залепване на уведомление, длъжника е уведомен за присъединяването на изпълнителни дела № 39/2007г. и № 19/2006г. към изп. дело № 271/2012г., всички по описа на ЧСИ С.Д..

На 09.01.2015г. по изпълнителното дело е постъпила молба от вискателя, с която същия е направил искане за присъединяване на вземането му по изп. дело № 39/2007г. към изпълнително дело № 271/2012г. по описа на ЧСИ Д..

На 05.08.2015г. е постъпила молба от вискателя, с която последният е поискал от ЧСИ извършване на справка за цялостното имуществено състояние на длъжника и определяне на способа за принудително изпълнение. С Разпореджане от същата дата, ЧСИ е присъединил изп. дело № 39/2007г. към изпълнително дело № 271/2012г. по негов опис.

По делото е извършена Счетоводна експертиза, от която се установява, че общия размер на дълга към 10.03.2016г. по изп. дело № 39/2007г. възлиза на 3729,86 лева. Установява се, че длъжникът е платил общо 1440,00 лева, прехвърлени от ИД № 271/2012г., като неплатена е останала сума в размер на 2289,86 лева. Установява се, че с платената сума в размер на 1440,00 лева, на вискателя са платени 1068,20 лева, от които: 938,39 лева – лихва и 84,81 лева – разноси, а на ЧСИ са изплатени 371,00 лева, от които: 210,00 лева – такси, 99,17 – такси по т. 26 и 61,83 лева – ДДС. Платени са и 0,80 лева – такса банков превод.

Със съобщение от 04.12.2017г. длъжника по делото е уведомен, че с Разпореджане на ЧСИ от 22.11.2017г. е приключено производството по изпълнителното дело, поради цялостно погасяване на задължението.

От приетите по делото доказателства се установява, че **изпълнително дело № 568/2016г. по описа на ЧСИ С.Д.** е образувано по молба на „Топлофикация- Перник“ АД и въз основа на представен с нея изпълнителен лист, издаден на 04.04.2016г. по

ч.гр.д. № 4063/201г. по описа на ПРС и въз основа на влязло в сила Решение № 123/19.02.2016г. по гр. д. № 06277/2015г. по описа на ПРС/. С посочения изпълнителен лист, Д. С. И. е осъдена да заплати на „Топлофикация – Перник“ АД сумата от 2783,53 лева, представляваща стойност на ползвана, но незаплатена топлинна енергия за топлофициран имот, находящ се в *** за периода от 30.06.2012г. до 30.04.2014г., както и сумата от 558,61 лева, представляваща обезщетение за забава на месечните плащания за периода от 30.06.2012г. до 08.06.2015г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 30.06.2015г. до окончателното ѝ изплащане.

С молбата за образуване на изпълнително дело, вискателят е поискал налагането на заповед върху банковите сметки на длъжника, в случай, че се открият такива, както и налагането на заповед върху трудов договор или пенсия, ако се установят такива. Едновременно с това, вискателят е делегирал правомощия по чл. 18 ЗЧСИ на съдебния изпълнител.

На 10.08.2016г. по делото е наложен заповед върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от ***. От получено от работодателя писмо се установява, че върху трудовото възнаграждение на длъжника има наложени два заповеди – по изп. дело № 1668/2013г. и по изп. дело № 271/2012г., поради което, предвид размера на удържките (представляващи $\frac{1}{2}$ от заплатата на лицето), не може да бъде извършена нова удържка от получаваното трудово възнаграждение.

На 10.08.2016г. до длъжника е изпратена Покана за доброволно изпълнение, с която ЧСИ уведомява длъжника и за обстоятелството, че върху притежаваното от нея МПС марка „Мерцедес Е 250 Д“ с рег. № ***, както и върху трудовото му възнаграждение, са наложени заповеди. ПДИ е получена от длъжника на 22.08.2016г., чрез лице от домашните, а именно: дъщеря ѝ.

Със съобщение от 23.11.2016г. ЧСИ уведомява длъжника, че е наложен заповед върху лек автомобил марка „Мерцедес Е 250Д“ с рег. № ***, както и че изпълнително дело № 568/16г. е присъединено към изпълнително дело № 271/2012г. по описа на ЧСИ С.Д.. Съобщението е получено от длъжника при отказ, което е удостоверено в приложеното по делото известие за доставка.

На 16.02.2017г. по делото е постъпила молба от вискателя, с която последния е направил искане за присъединяване на изп. дело № 568/2016г. към изпълнително дело № 271/2012г., и двете по описа на ЧСИ Д.. С разпореждане от 16.02.2017г. ЧСИ е уважил молбата и е присъединил изп. дело № 568/16г. към 271/2012г.

По изпълнителното дело е била извършена счетоводна експертиза, от която се установява, че размера на дълга към 14.06.2019г. по образуваното изпълнително дело, с включени такси, възлиза на 5602,90 лева. Установява се, че до 14.06.2016г. длъжникът е платил сумата от 5602,90 лева, прехвърлени от изп. дело № 271/2012г.

С Разпореждане от 16.07.2019г. производството по изпълнителното дело е приключено.

По делото е приложено и изпълнително дело № 254/2017г. по описа на ЧСИ С.Д., но доколкото същото е неотносимо към настоящи спор, то не следва да се обсъжда.

От заключението на приетата съдебно-счетоводна експертиза, извършена в хода на съдебното производство, се установява, че общо платените суми по изп. дело № 271/2012г. по описа на ЧСИ С.Д. са в размер на 23292,00 лева, от които 21792,00 лева са преводи от *** и 1500,00 лева – внесени от длъжника на ръка при ЧСИ. Установява се, че по изп. дело № 271/2012г. е налице надвнесена сума в размер на 1465,19 лева, от които ЧСИ е възстановил сумата от 1012,19 лева с платежно нареждане от 20.06.2019г. Установява се и че размера на законната лихва за забава върху сумата от 8000,00 лева – неимуществени вреди за периода от 01.07.2016г. до 24.11.2019г. възлиза на 2717,78 лева.

Разпитания по делото свидетел И. М. И. – син на ищцата Д.С., свидетелства, че през 2015г., месец януари, майка му се прибрала в дома им притеснена, като обяснила, че е получила писмо от ЧСИ С.Д. за споразумение по делото за „Топлофикация“. Обяснила, че е отишла при ЧСИ тъй като е искала да внася сумите доброволно и да не бъде осъдена. Свидетеля посочва, че в рамките на две седмици майка му е внесла 1500,00 лева, на два пъти – веднъж 1000,00 лева и веднъж 500,00 лева. Независимо, че била внесла 1500,00 лева, върху трудовото ѝ възнаграждение е бил наложен заповор. Уточнява, че удържането на суми от заплата на ищцата Д.С. е започнало от месец февруари-март 2015г., като от тогава майка му напълно се е променила. Започнала да отслабва, което било видимо, започнала да вдига кръвно налягане. Наложило се е над 20 пъти да посещава „Пирогов“, като колегите ѝ я закарвали дотам, а свидетелят и сестра му я прибирали. Свидетеля посочва, че според лекарите, преглеждали майка му, състоянието ѝ се дължало на стрес и е на неврологична основа. На ищцата Д.С. ѝ притеснено, тъй като в работата ѝ всички били узнали за наложения заповор. Свидетеля посочва, че заповорите са продължили до 2019г., като на месец са ѝ били удържани над 500 лева от заплата. Посочва още, че преди да започнат удържките и делата с ЧСИ С.Д., майка му не е имала здравословни проблеми. Свидетелят посочва случай, при който е посетил с майка си кантората на ЧСИ С.Д. с искане да им се даде информация за какво става въпрос, но били отпратени доста грубо от съдебния изпълнител. В заключение свидетеля посочва, че в резултат на наложения заповор и образуваните изпълнителни дела ищцата Д.С. започнала да има проблем със съня, като „през нощта беше нещо страшно“. Започнала и да приема множество лекарства. Свидетелят посочва, че по времето, за което е свидетелствал, не е работел, тъй като е бил студент по ***. Уточнява, че сестра му е майка на дете със специални потребности – ***, и преди да започнат проблемите на майка им, именно тя ѝ е помагала с отглеждането на детето. Това от своя страна се отразила на сестра му, която трябвало да намали работата си, за да отглежда сама детето си.

По делото е разпитана и С. И. М. – дъщеря на ищцата Д.С.. Същата е заявила, че майка ѝ е била изключително притеснена и е споделила, че ще ѝ бъде наложен заповор на заплата, поради неплатени сметки към „Топлофикация“. Поради това в края на м. Януари или началото на м. Февруари е направила две вноски при ЧСИ – една от 1000,00 лева и една от 500,00 лева. Въпреки това, обаче, ѝ бил наложен заповор върху получаваното трудово възнаграждение. Свидетелката заявява, че след налагането на заповор, майка ѝ започнала да има здравословни проблеми, които наложили множество посещения при доктори. Свидетелката споделя, че като майка на дете със специални образователни потребности е разчитала на майка си за помощ при отглеждане на детето, но след налагането на заповор, майка ѝ изпаднала в такова неадекватно състояние, че свидетелката не смее да остави детето при нея. Свидетелката посочва

още, че майка ѝ започнала да има паник-атаки, започнала да вдига високо кръвно налягане, споделяла, че не може да кара и да стигне до работата си. Посочва, че притесненията на майка ѝ са били свързани с това как ще се справят финансово и как ще реагират колегите ѝ, когато разберат за наложения заповор, предвид заеманата от ищцата Д.С. длъжност – ***. Свидетелката посочва, че в резултат на влошеното здравословно и психическо състояние, ищцата Д.С. започнала да приема успокоителни. Свидетелства, че няколко пъти се е налагало да я взема от „Пирогов“, където е била закарана от колеги, поради здравословни проблеми, като уточнява, че случаите, в които ищцата Д.С. е посетила болничното заведение са около 18-19. Свидетелката посочва още, че майка ѝ не е спяла нощно време, била е в неадекватно състояние от притеснение, не се хранела и плачела непрекъснато. Уточнява, че лекарствата, които майка ѝ е приемала са деанксид, ксанакс и атаракс, като са ѝ предписани от лекар. В разпита си, свидетелката сочи, че баща ѝ е починал през *** а майка ѝ и е споделила, че има неоправени дългове към „Топлофикация“ и „ВиК“ и други кредити, които той е имал.

От приетите по делото писмени доказателства се установява, че по описа на ЧСИ С. Б. са налични изпълнителни дела, образувани срещу ответницата, а именно: изп. д. № 809/2007г., изп. д. № 707/2008г., изп. д. № 102, 2009г., изп. д. №1477/2011г. и изп. д. I 1668/2013г. Установява се и обстоятелството, че ЧСИ С. Б. е удържал суми от трудовото възнаграждение на ищцата Д.С. въз основа на наложен по изп. дело № 1668/2013г. заповор.

От приетите по делото доказателства се установява, че в хода на производството на ищцата Д.С. е била възстановена сумата от 499,00 лева.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, по въпросите за незаконосъобразност на обжалваното решение, въззивният съд е ограничен от изложеното в жалбата. Преценявайки изложените доводи от страните, събраните по делото доказателства и приетата за установена фактическа обстановка, Пернишкият окръжен съд намира следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 441 от ГПК във вр. с чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ и чл. 45, ал. 1 от ЗЗД .

По реда на ЗЧСИ /ЗЧСИ/ пасивно легитимирани да отговарят са длъжностни лица, които изпълняват дейност по принудително изпълнение на съдебни решения, за действията им при и по повод на тази дейност. Определящ е вида дейност, като частните съдебни изпълнители дължат обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Пряка вреда означава директно въздействие върху правната сфера на увреждения и означава, че уврежданият не би претърпял вредите, ако не бе незаконосъобразното действие или бездействие на частния съдебен изпълнител - тъй като преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. При иск, предявен на основание чл. [чл.74 ал.1 ЗЧСИ](#), отговорността ще е налице когато има неправомерни действия на ЧСИ, настъпила вреда, причиняване при изпълняване на дейността на ЧСИ и причинна връзка. В този смисъл е налице задължителна практика на ВКС - решения по [чл.290 ГПК](#) №.264/8.04.10г. по г.д.№.474/09 на ВКС, IV ГО, и №.120/8.07.11г. по т.д. №.1123/10 на ВКС, ТК, II ТО, която настоящият състав изцяло споделя.

Институтът на присъединения взыскател е регламентиран в разпоредбите на Глава Четиридесет и първа от ГПК-чл.456-чл.464 от ГПК.

Съгласно чл.456 ал.1 от ГПК през всяко време на изпълнението, докато разпределението не е изготвено, в производството могат да се присъединят и други кредитори на същия длъжник. Присъединяването може да се извърши по право - за вземания на държавата-чл.458 от ГПК, за присъединяване по право на кредитор с обезпечен иск, ипотекарният и зложният кредитор, както и кредитора с право на задържане /чл.459 от ГПК/. Другата категория кредитори се присъединяват с подаването на писмена молба до съдебния изпълнител, към която кредиторът прилага изпълнителния си лист или удостоверение от съдебния изпълнител, че листът е приложен към друго изпълнително дело.

На следващо място, съгласно [чл. 456, ал. 1 от ГПК](#) в производството могат да се присъединят други кредитори докато разпределението не е изготвено. Разпоредбата на чл. 460 ГПК от своя страна сочи, че ако събраната по изпълнителното дело сума е недостатъчна за удовлетворяване на всички взыскатели, съдебният изпълнител извършва разпределение, като най-напред отделя суми за изплащане на вземанията, които се ползват с право на предпочитително удовлетворение. Остатъкът се разпределя между другите вземания по съразмерност. Възможността за присъединяване е поставена в зависимост от изготвянето на разпределението, тъй като с влязлото в сила такова се определя кой взыскател какво вземане притежава, неговата привилегия и размерът до който то ще бъде удовлетворено, като присъединяването на нов кредитор след този момент би наложило изготвянето на ново разпределение. Същевременно, нов взыскател може да се присъедини в изпълнителното производство и след изготвянето на разпределението, ако след това и след заплащане на предвидените в него суми са останали неудовлетворени вземания и производството не е приключило. Затова от значение за присъединяването на кредитор по реда на [чл. 456, ал. 1 от ГПК](#), в изпълнителни производства с няколко взыскателя е извършването на разпределение по реда на чл. 460 ГПК.

Следва да се има предвид и, че разпоредбата на [чл. 456 от ГПК](#) не предвижда възможност за присъединяване на изпълнителни дела, а само възможност на взыскател по едно изпълнително производство да се присъедини към друго такова. Това обаче не води до обединяване на отделните изпълнителни производства, които продължават да съществуват самостоятелно (в този смисъл Решение №48/17.09.2018 по дело №76/2018 на ВКС, ГК, IV г.о.).

С оглед събраните писмени доказателства, настоящия съдебен състав намира, че присъединявайки изпълнителни дела № 19/2006г., №39/2007г. и № 568/2016г. към изп. дело № 271/2012г. е извършил нарушение на процесуалните правила, в частност: тези, регламентирани в чл. 456 ал. 1 ГПК и чл. 460 ГПК, като неправилно е присъединил изпълнителни дела, вместо да присъедини кредиторите по тях. Освен това, към момента на „присъединяването“ (който момент е различен, с оглед неколкостепенното му присъединяване – 10.01.2013г., 16.08.2013г.) на изп. дело № 19/2006г, същото е било прекратено ex lege, считано от 28.06.2008г., поради бездействие от страна на взыскателя в продължение на две години.

На следващо място, не се установи по делото по така наречените „присъединени“ дела да са постъпвали молби от взыскателите, с искане за

присъединяване към изпълнително дело № 271/2012г., изключая изпълнително дело № 568/2017г. По отношение на изпълнително дело № 39/2007г. искане за присъединяване е направено на 09.01.2015г. – две години след присъединяването на делото на 10.01.2013г. и на 16.08.2013г. (доколкото и на двете дати съдебния изпълнител е посочил, че присъединява делото към изп. дело № 271/2012г.).

Тук следва да се отбележи, че по силата на чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ **взискателят може да възложи на частния съдебен изпълнител правото да определя начина на изпълнение и имуществените права на длъжника, върху които да се насочи принудителното изпълнение.** С това частният съдебен изпълнител се превръща в деен двигател на изпълнителното производство, като същевременно освобождава взискателя от тежестта да издирва имуществените права на длъжника, да избира изпълнителен способ и да иска предприемане на изпълнителни действия. Така на взискателя се спестяват усилия, време и средства, особено след като същият вече е положил усилия и вложил средства да се снабди с изпълнителен титул, удостоверяващ изпълняемо право. Инициативата за присъединяване на кредитор към друго изпълнително дело, обаче, не се включва в предметния обхват на чл. 18 ал. 1 ЗЧСИ, поради и което по настоящото дело не може да се приеме, че към момента на присъединяване на изп. дело № 39/2007г. и изп. дело № 19/2006г. е съществувало правно основание за това. Такова е съществувало досежно изпълнително дело № 39/2007г. с подаването на молба от взискателя в този смисъл, но съдебния изпълнител не е предприел предписаните от закона действия за присъединяване на взискателя към изпълнително дело № 271/2012г.

Нарушението на нормата на чл. 456 ал. 1 от ГПК се установява и от обстоятелството, че по изпълнително дело № 271/2012г. не е извършено нито едно разпределение на сумите, каквото е основополагащото изискване за присъединяване на взискател, като от изслушаната в хода на съдебното производство СЧЕ се установява, че сумата от общо 1500,00 лева, внесена от длъжника по изп. дело № 271/2012г. не е отнесена към погасяване на дълга по него в цялост, а част от сумата е отнесена за погасяване на вземанията по изп. дела № 39/2007г. и 19/2006г. Не се установява да е извършвано разпределение и в един по-късен момент. С липсата на такова, съдебният изпълнител е лишил страните от възможността да обжалват същото, доколкото разпоредбата на чл. 463 ал. 1 ГПК им дава това право. По делото не са представени каквито и да било доказателства, които да установят, че в даден определен момент съдебният изпълнител е изготвил и предявил разпределение на длъжника и на всички взискатели, които да могат в дадения от ал. 2 на чл. 462 ГПК тридневен срок да обжалват същото. На следващо място, длъжника по делото е бил лишен от възможността да узнае каква част от удържаната му вследствие на наложения му заповор сума е отишла за погасяване на дълга по изпълнителното дело, по което е наложен заповор и за погасяване на кои вземания е била отнесена останалата част. Обстоятелството, че длъжника е бил уведомен за извършеното присъединяване е ирелевантно в случая, доколкото не му е било предявено разпределение, което длъжника да приеме или да оспори. На следващо място, закона не дава възможност на частния съдебен изпълнител да погасява отделните вземания по собствено усмотрение. Подобна възможност е дадена в определена хипотеза, посочена по-горе, а именно: възможността остатъкът да се разпределя по съразмерност. Съдебния изпълнител е следвало след надлежно присъединяване на кредитори, да изготви разпределение на удържаната ежемесечна сума, в което да определи каква част от удържките ще се

отнасят за погасяване на вземанията по отделните изпълнителни титули.

На последно място не се установи и съдебния изпълнител да е уведомил работодателя за извършените присъединявания на изпълнителни дела, респ. да е увеличен размерът, до който следва да бъде наложен и осъществяван запорът върху трудовото възнаграждение на длъжника. А за да е **налице надлежно наложен запор** върху вземане на длъжника, в т.ч. и върху трудовото му възнаграждение, в запорното съобщение следва да бъде точно посочено кое вземане се запорира, както и **точния размер на сумите**, за които е налице забрана да се предават на длъжника.

Предвид горното, съдът не споделя възражението на ЧСИ С.Д. за законосъобразност на действията, извършени по процесните изпълнителни дела. Обстоятелството, че с удържаните суми са погасени задължения на ищцата е неотносимо, доколкото, макар и да има за последица погасяване на задълженията ѝ, е осъществено неправомерно.

Доколкото се установи нарушение на законовите правила и в частност: тези, регламентирани с разпоредбите на чл. 456 и чл. 460 ГПК, то незаконосъобразно се явява и присъединяването на изпълнително дело № 568/2016г. Това е така, тъй като, както се посочи по-горе, чл. 456 ГПК не допуска присъединяване на изпълнителни дела, а присъединяване на кредитор. На следващо място, към датата на подаване на молбата за присъединяване на разглежданото изпълнително дело към изп. дело № 271/2012г., последното е съществувало единствено в резултат на установените закононарушения от страна на ЧСИ при водене на производството по разглежданите изпълнителни дела.

Предвид горното, съдът, макар и с други мотиви, намира решението на ПРС в частта, с която е уважил предявения иск за имуществени вреди до размера от 1980,00 лева за периода от 01.07.2016г. до 30.05.2019г., както и за сумата от 110,10 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 01.07.2016г. до 26.05.2019г., ведно със законната лихва върху главницата от 1980,00 лева, считано от датата на подаване на исковата молба - 27.11.2019г. до окончателното ѝ изплащане, за правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

От приетата и изслушана съдебно-счетоводна експертиза, както и от останалите писмени доказателства, се установява, че общо платените суми по изпълнително дело № 271/2012г. са в размер на 23292,00 лева, от които 21792,00 лева са преводи от ***, в резултат на наложения по делото запор върху трудовото възнаграждение на длъжника. Установява се, че от получената в следствие на наложения запор сума, за исковия период, по изпълнително дело № 19/2006г., по изпълнително дело № 39/2007г. и по изпълнително дело № 568/2016г. е прехвърлена общо сумата от 8215,34 лева, от които 236,44 лева – такси ЧСИ.

Установява се още, че общия дълг, дължим по изпълнително дело № 271/2012г. по описа на ЧСИ С.Д. възлиза на 10297,15 лева, от които: 8964,91 лева – сума на взыскател, такси на ЧСИ в размер на 1190,44 лева, такса банков превод в размер на 11,80 лева и хонорар на вещо лице – 130,00 лева. Установява се и обстоятелството, че същият е напълно погасен.

От разглежданата съдебно-счетоводна експертиза се установява още, че има надвнесена сума в размер на 1465,19 лева, която, видно от приетите по делото писмени

доказателства е възстановена на два пъти на ищцата Д.И., като втората сума – в размер на 499,09 лева, е възстановена в хода на съдебното производство.

С оглед горното и предвид доказателствената съвкупност (в т. ч. изслушаната ССЕ), настоящия съдебен състав намира, че въззивната жалба, в частта за имуществени вреди, настъпили вследствие на незаконосъобразни действия на ЧСИ Д. следва да бъде уважена до размера от 8215,34 лева, представляваща размера на общо направените за исковия период удържки от трудовото възнаграждение на жалбоподателката и отнесени за погасяване на вземанията по присъединените дела. Останалата сума, събрана от ЧСИ за исковия период и послужила за погасяване на главния дълг (по изп. дело № 271/2012г.) е законосъобразно събрана, респ. не е взета предвид при определяне на уважения размер. При определяне на уважения размер, съдът съобрази и обстоятелството, че сумата от 499,09 лева е била възстановена в хода на производството пред първостепенния съд. С оглед обстоятелството, че първоинстанционния съд е уважил предявения иск за сумата от 1980,00 лева и решението в тази му част следва да бъде потвърдено, то с решението на въззивната инстанция въззиваемата ЧСИ С.Д. следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 6235,34 лева, представляваща разликата между установения дължим размер на претенцията и този, присъден в първата инстанция. За прецизност следва да се посочи, че видно от доказателствата по делото, вследствие наложения заповест по изп. дело № 271/2012г. по трите процесни изпълнителни дела са били отнесени и други суми, но същите са извън исковия период, поради което съдът не следва да ги разглежда.

Остотносно претендираната лихва върху исковата претенция:

Съгласно разпоредбата на чл. 51 ал. 2 ЗЗД при непозволеното увреждане се дължат всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Лихвите тогава се явяват компенсаторни, а не мораторни, и се дължат като допълнение на обезщетението от увреждането от деня, когато е извършено, тъй като съгласно чл. 84, ал. 3 ЗЗД, при задължение за непозволено увреждане длъжникът се смята в забава и без покана. Ето защо, върху уважената част на имуществения иск се дължи законна лихва, считано от 01.07.2016г. до предявяване на исковата молба, като предвид диспозитивното начало в гражданския процес – арг. чл. 6 ал. 2 ГПК, следва да бъде присъдена такава до претендираната дата – 24.11.2019г.

Чрез използването на общодостъпен интернет продукт (http://nraapp03.nra.bg/web_interest/start_int.jsp и съобразно датата на противоправно удържаните суми), настоящият съдебен състав установи, че размера на обезщетението за забава за претендирания от ищеца исков период върху уважената част от главницата, възлизаща на 8215,34 лева, е в размер на 2022,92 лева, което сочи на основателност на жалбата до този размер. С оглед обстоятелството, че първостепенния съд е уважил тази искиви претенция до размера от 110,10 лева, то с настоящото съдебно решение въззиваемата ЧСИ С.Д. следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 1912,82 лева.

На основание чл. 86 ЗЗД съдът намира, че се дължи и законната лихва за забава върху дължимата главница в размер на 6235,34 лева, считано от датата на подаване на исковата молба – 28.11.2019г. до окончателното ѝ плащане.

По отношение възражението на жалбоподателя, че ЧСИ е нарушил правилото

на чл. 430 ГПК, съдът намира същото за неоснователно. От събраните в първоинстанционното производство гласни и писмени доказателства се установява, че жалбоподателката Д.С. е била надлежно уведомена за образуването на процесните изпълнителни дела, поради което липсва основание за назначаването на особен представител.

За неоснователно съдът намира и възражението, обективизирано във въззивната жалба на ЧСИ С.Д., че по отношение на изпълнително дело № 19/2006г. към момента на присъединяването му, не е настъпила предвидената в закона перемция. Както се посочи и по-горе, не се установи от в двугодишен срок от образуването на изпълнителното дело да е поискано извършването на конкретен изпълнителен способ. Не се установи и такъв да извършен. На следващо място следва да се има предвид, че настъпването на перемция в настоящия случай се явява ирелевантно, доколкото, както се установи, самото присъединяване на изпълнителното дело е незаконосъобразно на друго основание.

Съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателката Д.И. относно нарушение на чл. 433 т. 8 ГПК. От установената по-горе фактическа обстановка се установи, че от страна на вискателите са извършвани своевременно действия, които не са позволили производството по делото да бъде прекратено по силата на закона. Съдът не споделя и твърдението на жалбоподателката Д.И., според което самият факт на подаване на молба от вискателя за налагане на заповест на трудовото възнаграждение, но без да бъде наложен такъв заповест, не прекъсва давността. В тази връзка съдът намира за необходимо да изясни, че в настоящия случай релевантни са действията на вискателя, респ. ЧСИ, които са годни да попречат на производството да се прекрати по силата на закона. Досежно цитираното във въззивната жалба изпълнително дело № 39/2007г., както се установи по-горе, искането на вискателя за присъединяване към друго изпълнително дело, е действие, което се противопоставя на последиците, визирани в чл. 433 ал. 1 т. 8 ГПК.

Относно твърдението на жалбоподателката Д.И., че първостепенният съд е следвало да открие производство по оспорване на подписите на молбите на вискателите за присъединяване, съдът намира следното:

В разпоредбата на чл. 193 ГПК, законодателят изрично е посочил, че заинтересованата страна може да оспори истинността на документ най-късно с отговора на съдопроизводственото действие, с което той е представен. Когато документът е представен в съдебно заседание, оспорването може да бъде направено най-късно до края на заседанието. В настоящия случай, от материалите по делото не се установява ищцата И. да е направила искане за откриване на производство по чл. 193 ГПК, което сочи на неоснователност на релевираното във въззивната жалба възражение. За прецизност, както се посочи и по-горе, следва да се обърне внимание на това, че в настоящия случай, доколкото се прие, че изпълнителните дела са неправилно присъединени, то без значение за правния спор е обстоятелството, дали някое от тях е било перемирано или не (в каквато връзка е релевираното възражение).

По изложени по-горе съображения, съдът споделя и възражението на жалбоподателката Д.И., относно твърдяното нарушение на чл. 455 ал. 2 ГПК. Както се установи, по изпълнително дело № 271/2012г. не е извършено нито едно разпределение, което да се яви основополагащо за течението на предвидения в закона

7-дневен срок.

С оглед гореустановеното, настоящия съдебен състав намира, че причинната връзка, като предпоставка за ангажиране на професионалната отговорност на въззивника ЧСИ С.Д. е налице, тъй като претърпените от жалбоподателката Д. С. И. имуществени вреди (неправилното удържане на сумата от общо 8215,34 лева) са пряка и закономерна последица от неправомерните действия на съдебния изпълнител и същите не биха настъпили без тях. Предвид изложеното и при наличието на презумпция за виновното причиняване на вредите, съгласно чл. 45, ал. 2 от ЗЗД, която не се опровергава в настоящото производство с обратно доказване от въззивника ЧСИ С.Д., въззивният съд намира, че при така установените факти по делото са налице всички материални предпоставки за възникването на професионалната имуществена отговорност на съдебния изпълнител за причинените на жалбоподателката Д.И. имуществени вреди от неправомерните му действия при изпълняване на принудителното изпълнение.

Като съобрази горното съдът счита, че въззиваемата ЧСИ С.Д. следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателката сума в размер на 6235,34 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди от противоправни и виновно извършени от него действия, изразяващи се неправилно присъединяване на изпълнителни дела № 19/2006г., № 39/2007г. и № 568/2016г. към изп. дело № 271/2012г., неправилно отнасяне на постъпилите от наложения по изп. дело № 271/2012г. запор суми към същите, довело до неоснователното удържане на суми от трудовото възнаграждение на жалбоподателката Д.И. през исковия период.

Съгласно чл.45, ал.1 от ЗЗД, всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. На обезщетяване подлежат всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. В този смисъл е тълкуването на закона, дадено в Постановление №4/14968 г. на Пленума на ВС. Доколкото съдът прие, че деликтът в настоящото производство е установен с обективните си характеристики, съдът дължи произнасяне и по отношение на настъпилите от деликта неимуществени вреди – преживените от ищцата Д.С. стрес и притеснения, техния интензитет и продължителност.

Доказано е наличието на всички кумулативно изискуеми се елементи от визирания в ЗЗД сложен фактически състав за ангажиране отговорността на въззиваемата С.Д. за причинено непозволено увреждане на жалбоподателката Д.С..

Съгласно разпоредбата на чл.51, ал.1 от ЗЗД обезщетението се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането /имуществени и неимуществени/. Обезщетението при деликтна отговорност е парично. Размерът на обезщетението при причинени неимуществени вреди се определя от съда по справедливост - чл. 52 ЗЗД. Неимуществените вреди са винаги свързани с психични преживявания и морални ценности (неимуществена ценност - здравето, засегната психическа сфера, душевен мир, намалена трудоспособност). В настоящия казус е засегната неимуществената ценност – психичната сфера на жалбоподателката Д.С.. Съгласно показанията на свидетелите Мл. И. М. и С. И. М. жалбоподателката Д. С. била притеснена и разстроена при узнаването на наложения запор, както и от обстоятелството, че с узнаването за последния от колегите ѝ е засегнат авторитетът ѝ, предвид заеманата от нея длъжност. Установи се и обстоятелството, че здравословното

състояние на Д.С. се е влошило значително. В настоящия случай се установи, че продължителността на наложения заповест е следствие от противоправни действия на съдебния изпълнител. Същевременно, в един некрътък период от време, от трудовото възнаграждение на жалбоподателката са удържани суми, без наличието на правно основание за това.

Съгласно чл.52 от ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Обстоятелства, които съдът следва да съобрази при определяне на размера на претърпените от жалбоподателката Д.С. неимуществени вреди, са: вида, характера и степента на констатираното увреждане; начинът на извършване на увреждането; психическата травма, както при причиняване на увреждането, така и впоследствие. Посочените обстоятелства са установени чрез депозираните по делото свидетелски показания, ценени от съда съобразно чл. 172 ГПК, както и от приетата по делото медицинска документация. Тези обстоятелства определят вида на засегнатата неимуществена ценност и степента на нейното засягане (конкретността на случая) и обосновават извода на съда относно размера на обезщетението, който съдът определя. Съдът, като се съобрази с горепосоченото и със задължителната практика на ВС относно задължителното обсъждане на обективните обстоятелствата, установени по делото, и тяхната оценка - Постановление № 4/1968 г., намира, че въззиваемата ЧСИ С.Д. е причинила на жалбоподателката Д.С. неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразно изпълнение, изразяващи се в притеснение, стресиране и разстройване, довели до влошаване на физическото и психично й здраве през исковия период. Последното е налагало чести посещения от страна на жалбоподателката в болнични заведения (и свързаните с това неудобства), прегледи и извършване на лечение, както и приемане на успокоителни медикаменти. Установи се, че финансовото положение на жалбоподателката през исковия период е било затруднено, с оглед неправомерните удържки, което е предизвиквало у същата силни тревоги и притеснения. Изложеното обосновава извод за основателност и доказаност на исковата претенция за неимуществени вреди в размер от 3 000,00 лева, като настоящият състав счита, че този размер е справедлив и напълно отговаря на действителното причинение болки и страдания, на техния вид и степен на засягане. Ето защо, жалбата, в частта относно иска за причинени неимуществени вреди, следва да бъде уважена до размера от 3000,00 лева.

По основателността на иска, с правно основание чл. 86 ГПК:

Чрез използването на общодостъпен интернет продукт (http://nraapp03.nra.bg/web_interest/start_int.jsp) настоящия съдебен състав установи, че размера на претендираното обезщетение за забава върху уважения размер на главницата от 3000 лева, за исковия период, е в размер на 1035,08 лева, което сочи на основателност на жалбата до този размер. В останалата част – за разликата до пълния претендиран размер от 3000,00 лева, жалбата следва да бъде оставена без уважение.

На основание чл. 86 ЗЗД съдът намира, че се дължи и законната лихва за забава върху дължимата от въззиваемата ЧСИ С.Д. главница в размер на 3000,00 лева, считано от датата на подаване на исковата молба – 28.11.2019г. до окончателното й плащане.

По отношение на разноските:

С оглед резултата от обжалването и частичното уважаване на въззивната жалба

на основание чл.273, във вр. с чл.78 от ГПК на жалбоподателя се дължат, както направените в хода на въззивното производство разноски, така и направените в хода на първоинстанционното производство разноски, съгласно представен списък на разноските по чл.80 от ГПК и съобразно претендираните такива. Досежно разноските в първата инстанция, на жалбоподателката следва да бъде присъдена сумата от 1044,04 лева (представляваща разликата между дължимия се размер на разноските и този, присъден с първоинстанционното решение). На въззивния жалбоподател Д. С. И., съразмерно с уважената част от жалбата следва да му бъдат присъдени и разноски във въззивното производство в общ размер на 781,82 лева.

Въззиваемата ЧСИ С. Г. Д., предвид изхода на делото, има право на разноски само съобразно отхвърлената част на въззивната жалба на Д. С. И.. Доколкото в представения по делото Договор за правна защита и съдействие не е уточнено каква част от заплатеното адвокатско възнаграждение се отнася за изготвяне на въззивна жалба, за изготвяне на писмен отговор и за процесуално представителство, съдът намира, че следва да приеме, че същата, като въззиваема по жалбата на Д.И. е доказала разноски в размер на 500 лева – за адвокатско възнаграждение. Съобразно с отхвърлената част от въззивната жалба на Д.И., на въззиваемата ЧСИ С.Д. се дължат разноски в размер на 255,68 лева. По отношение на разноските, направени от ЧСИ С.Д. в първоинстанционното производство, съдът намира, че на същата се дължат такива в размер на 767,05 лева, които не следва да й бъдат присъждани с настоящото решение, доколкото решението на ПРС в тази му част следва да бъде потвърдено.

Предвид цената на иска, въззивното решение подлежи на касационно обжалване, съгласно чл.280, ал.3, т.1 във вр. с 69, ал.1, т.1 от ГПК.

Мотивиран от горното, Пернишки окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260205/24.02.2021г., постановено по гр. дело № 7602/2019г. на Пернишкия районен съд **в частта**, с която е отхвърлен искът за обезщетение за имуществени вреди за периода от 01.07.2016г. до 30.05.2019г. за разликата над 1980,00 лева до 8215,34 лева, **в частта**, с която е отхвърлен иска за обезщетение за забава, дължимо върху главницата за имуществени вреди за периода от 01.07.2016г. до 24.11.2019г. за разликата над 110,10 лева до 2022,92 лева, **както и в частта**, с която е отхвърлен искът за неимуществени вреди за периода от 01.07.2016г. до 30.05.2019г. до размера от 3000 лева и за иска за обезщетение за забава, дължимо върху главницата за неимуществени вреди за периода от 01.07.2016г. до 24.11.2019г. за размера до 1035,08 лева, **КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА С. Г. Д., с ЕГН: *****, в качеството ѝ на ЧСИ с рег. № *** и район на действие ОС – ***, с адрес: ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. С. И. още **6235,34** лева, представляваща имуществени вреди за периода от 01.07.2016г. до 30.05.2019г., породени от незаконосъобразно принудително изпълнение по изпълнително дело № 271/2012г. по описа на ЧСИ Д. – неправомерно удържани суми вследствие на наложен запор върху трудовото възнаграждение, отнесени за погасяване на задълженията по изпълнително дело № 19/2006г., изп. дело № 39/2007г. и изпълнително дело № 568/2016г., всичките по описа на ЧСИ С.Д. и сумата от още **1912,82** лева,

представляваща обезщетение за забава, дължимо върху главницата за имуществени вреди за периода от 01.07.2016г. до 24.11.2019г., ведно със законната лихва върху главницата от 6235,34 лева, считано от датата на подаване на исковата молба – 27.11.2019г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА С. Г. Д., с ЕГН: *****, в качеството ѝ на ЧСИ с рег. № *** и район на действие ОС – ***, с адрес: ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. С. И., с ЕГН: *****, с адрес: *** сумата от **3000,00** лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди – стрес, притеснение и неудобство, довели до влошаване на физическото и психично здраве на Д.И. за периода от 01.07.2016г. до 30.05.2019г., породени от незаконосъобразно принудително изпълнение по изпълнително дело № 271/2012г. по описа на ЧСИ Д., изразяващо се в неправомерно удържани суми, вследствие на наложен заповест върху трудовото възнаграждение, отнесени за погасяване на задълженията по изпълнително дело № 19/2006г., изп. дело № 39/2007г. и изпълнително дело № 568/2016г., всичките по описа на ЧСИ С.Д. и сумата от **1035,08** лева, представляваща обезщетение за забава, дължимо върху главницата за неимуществени вреди за периода от 01.07.2016г. до 24.11.2019г., ведно със законната лихва върху главницата от 3000,00 лева, считано от датата на подаване на исковата молба – 27.11.2019г. до окончателното изплащане на вземането.

ПОТВЪРЖДАВА решението в обжалвана част, с която искът за имуществени вреди е отхвърлен за сумата над 8215,34 лева, искът за обезщетение за забава върху обезщетението за забава върху главницата за имуществени вреди е отхвърлен за сумата над 2022,92 лева, искът за неимуществени вреди е отхвърлен за сумата над 3000 лева и искът за обезщетение за забава върху главницата е отхвърлен над сумата от 1035,08 лева, до пълните им предявени размери.

ПОТВЪРЖДАВА решението и в останалата му обжалвана част.

ОСЪЖДА С. Г. Д., с ЕГН: *****, в качеството ѝ на ЧСИ с рег. № *** и район на действие ОС – ***, с адрес: ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. С. И., с ЕГН: *****, с адрес: *** сумата от **1044,04** лева, представляваща направените в първоинстанционното производство разноски, както и сумата от **781,82** лева, представляваща направените във въззивната инстанция разноски, изчислени съобразно уважената част от жалбата.

ОСЪЖДА Д. С. И., с ЕГН: *****, с адрес: *** **ДА ЗАПЛАТИ** на С. Г. Д., с ЕГН: *****, в качеството ѝ на ЧСИ с рег. № *** и район на действие ОС – ***, с адрес: ***, сумата от **255,68** лева, представляваща направените по във въззивното производство разноски, съобразно с отхвърлената част от жалбата.

Решението е постановено с участието на трето лице помагач на страната на ответника, а именно: ЗК „Лев Инс“, с ЕИК: 121130788

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване, съгласно чл.280, ал.3, т.1 във вр. с 69, ал.1, т.1 от ГПК

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____